

Από την Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Ιατροδικαστικής Παν/μιου Ιωαννίνων

Βασιλική Μπούμπα

Δεν αρκεί να διαβάσεις μια φορά τα ποιήματα του Μιχάλη Κόκκινου, θα τα διαβάσεις ξανά και ξανά, θα αναγνωρίσεις στους δυνατούς στίχους του σκέψεις σου παλιές ... διαδρομές που έκανες και ανθρώπους που περπάτησαν εκεί μαζί, συνανθρώπους που άφησες πίσω σου γιατί τα βήματα σας δεν μπορούσαν να βαδίσουν στους ίδιους δρόμους, ούτε να σταθούν στα ίδια ξέφωτα... θα διαβάσεις μηνύματα σβησμένα ή ξεχασμένα, στον τοίχο των αναμνήσεων σου...

Οι εμπειρίες, οι αισθήσεις, τα συναισθήματα έχουν γεύσεις, και χρώματα, και ήχους για τον ποιητή...

Οι στιγμές με πάθος, απελπισία, θυμό, απόγνωση, έρωτα... ξεχύνονται σε λέξεις και άλλες φορές «...που η ζωή το πάθος ζητά και είναι έτοιμη να εκπληρώσει» αναδύονται «γλυκές αισθήσεις...».

Το πνεύμα του ποιητή που έγραψε τις «Εννέα Στάλες» είναι ο έφηβος που μπροστά στον δρόμο της αρετής και της κακίας δεν επιλέγει κανέναν από τους δύο... επιλέγει να περιφέρεται και να μεταπηδάει ποτέ στον ένα πότε στον άλλο... συλλέγοντας εμπειρίες, άλλες φορές απλά παρατηρώντας τις εμπειρίες που αποκομίζουν άλλοι... δεν υπάρχει πραγματικά καλό ή πραγματικά κακό γι' αυτόν μόνο ζωή, μόνο βήματα... προς όποια κατεύθυνση ... με οδηγό την έμπνευση και τον έρωτα... μονό ο θάνατος είναι η βεβαία κατάληξη...

Θέλει να σπάσει τους κανόνες που έχουν φτιάξει οι άλλοι, οι προηγούμενοι, οι συμβατικοί, οι συμβιβασμένοι... θέλει αυτός να φτιάξει καινούριους και να τους σπάσει κι αυτούς... να πειραματίζεται συνεχώς σε νέους συνδυασμούς, με τα ίδια συστατικά... τον εαυτό του τον έρωτα, την αγάπη, τις αισθήσεις, τα χρώματα, τις γεύσεις... πόσοι συνδυασμοί υπάρχουν!.. Άπειροι!... Και ο χρόνος μεταβάλλει συνεχώς τη συνταγή... γιατί ο χρόνος αλλάζει το εγώ του, τον εαυτό του, άρα αλλάζει τα πάντα...

Από την συγγραφέα-κειμενογράφο

Νεφέλη Πόπη Ζάνη

Ο Μιχάλης Κόκκινος στην ποιητική του συλλογή "Εννέα στάλες" παρασύρει τον αναγνώστη στενών χείμαρρο αποκαλύψεων. Η αλήθεια στην ποίησή του στοιχειώνει. Οι λέξεις άλλοτε τσεκούρια, άλλοτε πούμπουλο, έχουν την μοναδική ιδιότητα να απαλύνουν τις υπαρξιακές μας αγωνίες, να συγχωρέσουν ίσως τα πάθη μας οδηγώντας μας προς την ελευθερία. Ο Μιχάλης Κόκκινος εκμπέμπει μια παιδικότητα όπου με την εμπειρία ενός ενήλικα ζωγραφίζει με λέξεις, γράφει με χρώματα οδηγώντας μας να στοχαστούμε, να προβληματιστούμε, ν' ερωτευθούμε, να γνωρίσουμε τον συναισθηματικό μας κόσμο χωρίς να φοβηθούμε για ότι ανακαλύψουμε. Μια διαφορετική ποιητική συλλογή που διαβάζοντας την, με ταξίδεψε, με έκανε να δω κατάματα επιτέλους τις πιο μύχιες σκέψεις μου βρίσκοντας το κρυμμένο νόημα που έχουν να μου πουν! "Τα νύχια σου δεν είναι μόνο για να ξύνεσαι. Είναι και για να ξύνεις τα ντουβάρια της φυλακής, μέχρι αυτά να πέσουν και να γενείς και πάλι λεύτερος. Ο εφιάλτης δεν είναι δίπλα, αλλά μέσα μας..."

Από τον ποιητή, θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

«Ζωγραφική με λέξεις», «ηθελημένη καταφυγή στον κώδικα της γλώσσας, αυτοεξορία και φυλακή, ισόβια»: έτσι θα μπορούσα να χαρακτηρίσω την ποίηση του εικαστικού και ακραίου, μεθοριακού πνευματικού ανθρώπου Μιχάλη Κόκκινου, που μετήλθε πολλών επαγγελματών, διήλθε πολλών επινοημάτων κι ανέπτυξε μία τεχνική επιβίωσης που και διαβίωση θα την έλεγες, αν ήταν ορθοπλωρισμένη κι ευθύγραμμη. Κάτι που δεν ισχύει για τον γνήσιο καλλιτέχνη, όταν ΚΑΙ λογοτέχνης είναι. Σπάνιος συνδυασμός στην πληρότητά του, δίδυμο ταλέντο κι ομοζυγικό.

Το «παίγνιον» για τον Μιχάλη Κόκκινου είναι φιλοσοφικός κύβος και λυδία λίθος. Είναι η αφορμή για να υπάρχει κι η δικαιολογία προκειμένου να ανασαίνει ελεύθερα αποτινάσσοντας επιταγές και δεσμεύσεις από το σκοτεινό υπέρ-εγώ, το μακρινό, το απροσλάλητο.

Ερωτικός, ναι. Μονοφυσίτης, όχι. Η βακχική πανδαισία της ένωσης του Πάνα με το Ά-παν και του Βάκχου με τον Διόνυσο εις σάρκαν μίαν.

Αγαπώ την Ποίηση. Γι' αυτό αρέσκομαι να ταξιδεύω στην μυροβλυσία των νοητικών κυττάρων ενός αιώνιου έφηβου: του Μιχάλη Κόκκινου. Που δεν έχει ακόμα αποδεχτεί την διαφορά μεταξύ εφικτού και μη. Σαν τον «Καλιγούλα» του Αλμπέρ Καμύ. Θα ήταν τραγικός αν δεν ήταν ενίοτε ροκοκό. Κι άλλοτε μπαρόκ. Κάποτε ιμπρεσιονιστής, αλλά ποτέ ναϊφ. Βυθίζομαι σε αυτή την αγκαλιά των λέξεων όπως σε μήτρα ευωδιαστή, συμπαντική σπηλιά στο έλεος των κυμάτων. Εκεί που καταφεύγουν οι αυθεντικοί ποιητές: στα αρίφνητα «βένθεα αλός» που και Συλλογικό Ασυνείδητο ονοματίζεται.